

Arrest

nr. 51 345 van 19 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat F. NAENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een sjiitisch moslim afkomstig uit Ain Baal, gelegen in Zuid-Libanon.

In april 2010 ging u in uw geboortedorp gedurende een tiental dagen aan de slag als loodgieter voor Abbas Debiya, een man die na een gevangenisstraf wegens spionage in dienst van Israël, in Ain Baal was komen wonen. Jullie raakten bevriend en hij zocht u een drietal keer thuis op, daarnaast telefoneerden jullie regelmatig met elkaar.

In mei 2010 bezochten vier aanhangers van “Hezbollah” uw thuisadres. Hierbij werd gepeild naar de aard van uw relatie met Abbas Debiya. Daarenboven werd u aangemaand om uw omgang met Addis Debiya stop te zetten. Hierop volgend poogde u Addis Debiya zoveel mogelijk te ontlopen. Op 7 juli werd u door drie aanhangers van “Hezbollah” opgezocht. Deze gaven te kennen dat ze u ervan verdachten samen met Addis Debiya in dienst van Israël te spioneren en eisten dat u de naam van uw

contactpersoon doorgaf. Daarenboven gaven deze belagers u te kennen dat ze u later nog zouden komen halen.

Uit vrees voor verdere moeilijkheden met aanhangers van "Hezbollah" vluchtte u op 15 juli 2010 samen met uw echtgenote, K. R. (...) (O.V. 6.698.540), en jullie beide kinderen naar Beirut om er bij een kennis onder te duiken.

Samen met uw gezin vluchtte u op 2 oktober 2010 naar België, om hier twee dagen later asiel aan te vragen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u in Libanon vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt immers ondermijnd door het onwaarschijnlijke karakter van uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het weinig plausibel is dat Abbas Debiya na het uitzitten van een gevangenisstraf wegens spionage in dienst van Israël ging wonen in een gebied waar, zoals algemeen is geweten en zoals ook u zelf aangeeft, "Hezbollah" het politieke en maatschappelijke leven domineert (zie gehoorverslag CGVS, pp.3, 7).

Gelet op het veiligheidsrisico dat zulks inhoudt dient te worden vastgesteld dat het weinig aannemelijk is dat deze vermaarde spion zich zou vestigen in een gebied waar hij voortdurende vervolging van de kant van "Hezbollah"-aanhangers riskeert.

Uw verklaring dat deze persoon nergens anders heen kon en daar zijn woning heeft biedt geen afdoende verschooning gezien, en zoals reeds werd aangestipt, de machtspositie die "Hezbollah" in deze regio innam (zie gehoorverslag CGVS, p.3).

Zulks roept twijfel op over uw bewering dat u door deze man ingehuurd werd om in zijn woning in Ain Baal als loodgieter aan de slag te gaan –temeer daar u dan ook nog eens geen enkel begin van bewijs voorlegt van uw professionele en/of uw persoonlijke relatie met Abbas Debiya.

Verder is het bevreemdend dat u geen poging ondernam om na te gaan of Abbas Debiya moeilijkheden ondervond met aanhangers van "Hezbollah" en er geen idee van heeft of "Hezbollah"-leden zijn thuisadres opzochten (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Gelet op het feit dat deze informatie cruciaal is om na te gaan welk vervolgingsrisico u loopt, dient te worden opgemerkt dat uw nalatigheid om zich hieromtrent te informeren twijfel oproept over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Net zo merkwaardig is het dat u, nadat u op 7 juli 2010 door aanhangers van "Hezbollah" met de dood bedreigd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.5), nog tot 15 juli 2010 talmde alvorens uw geboortedorp te ontvluchten en dit ondanks het feit dat uw belagers te kennen gaven dat ze u later zouden komen halen en ze u over het tijdstip waarop dit ging gebeuren geen uitsluitel gaven en u met andere woorden quasi onmiddellijk zou kunnen worden meegenomen (zie gehoorverslag CGVS, pp.2, 6).

Gelet op het risico dat een dergelijke handelwijze inhoudt dient te worden opgemerkt dat zulks andermaal twijfel oproept over de geloofwaardigheid van dit aspect van uw verklaringen.

Verder is het bevreemdend te noemen dat u tot op heden naliert om uw familie te informeren dat u door aanhangers van "Hezbollah" van spionage beticht wordt en om deze reden Libanon ontvluchtte.

U hiernaar gepeild verklaarde dat indien ze betrokken raken ook zij in gevaar kunnen komen en dat u uw moeder geen verdriet wilde berokkenen (zie gehoorverslag CGVS, pp.6-7).

Gelet op de mogelijke impact van een dergelijke verdachtmaking op het bestaan van uw moeder en uw broers in Ain Baal, dient te worden opgemerkt uw verklaringen niet afdoende zijn en uw nalatigheid om uw familie te informeren over de aard van uw moeilijkheden met aanhangers van "Hezbollah" de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt.

Voorts is het merkwaardig dat u na uw vlucht uit Ain Baal naliert om bij uw moeder expliciet te informeren of aanhangers van "Hezbollah" uw ouderlijk huis nog opzochten om navraag naar u te doen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Vermits dergelijke informatie cruciaal is om de door u ingeroepen vervolgingsvrees te kunnen inschatten dient te worden opgemerkt dat deze nalatigheid van uwentwege verdere twijfel oproept over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er moet worden vastgesteld dat u gezien het geheel van bovenstaande observaties de door u aangehaalde asielmotieven onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt en er bijgevolg niet kan worden gesteld dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u voorgelegde paspoort toont uw identiteit en uw afkomst aan maar deze worden in bovenstaande vaststellingen niet betwist.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote K. R. (...), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, door het Commissariaat-generaal een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 november 2010 aan dat de commissaris-generaal ten onrechte zijn asielrelaas als ongeloofwaardig bestempelt.

Hij legt uit dat hij aangaande het hebben en houden van Abbas Debiya slechts over beperkte informatie beschikt en het niet uitgesloten is dat deze laatste zijn huis door verzoeker liet opknappen om het eventueel in de toekomst voor een hogere prijs te verkopen. Hij verduidelijkt dat *"Men kan er zomaar van uitgaan dat de man, nadat hij een gevangenisstraf heeft uitgezeten, zijn hele patrimonium zomaar achterlaat en vertrekt naar een andere regio of land (sic)"*.

Verzoeker verklaart dat hij zich niet heeft geïnformeerd naar mogelijke "Hezbollah"- bezoeken op zijn adres na zijn vertrek omdat het niet zo zeker is dat aanhangers van "Hezbollah", nadat ze zouden hebben vastgesteld dat hij vertrokken was, zich nog moeite zouden hebben getroost om terug te keren naar het huis van verzoeker.

Hij merkt op dat in zoverre zijn familieleden geen verdere huisbezoeken van "Hezbollah" vernoemden, het voor hem zinloos was om hier specifiek naar te vragen.

Verzoeker betwist ook dat hij langer dan nodig getalmd heeft om -op 15 juli 2010- te vertrekken nadat hij op 7 juli 2010 door aanhangers van "Hezbollah" werd bezocht. Hij stelt dat hij een en ander moest regelen en het lang niet eenvoudig was om iemand te vinden die een "afvallige" van "Hezbollah" onderdak wou bieden.

Verzoeker betwist dat hij nalatig is geweest om zijn moeder, broers en zussen in te lichten omtrent de dreiging van "Hezbollah" in zijn hoofde. Hij was van mening dat hoe minder familieleden betrokken raakten bij zijn problemen met "Hezbollah", hoe beter. Bovendien stelt hij was de werkaanbieding in Beiroet de ideale reden om zijn thuisregio voor enkele maanden te kunnen verlaten zonder argwaan te wekken.

Hij besluit dat hij zijn land heeft verlaten uit vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker haalt de tekst van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 en besluit *"Verzoeker komt in aanmerking"*.

Hij laat gelden dat *"Zij baseren zich enkel op de overweging die werden aangehaald en voorgaand werden weerlegd door verzoeker"*.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De commissaris-generaal antwoordt in zijn nota van 10 november 2010 terecht dat hij op grond van de gegevens van het dossier heeft vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of een reëel risico op ernstige schade) aannemelijk te maken daar er werd gemotiveerd dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig was wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen.

Volgens de Raad stelt de bestreden beslissing terecht dat *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het weinig plausibel is dat Abbas Debiya na het uitzitten van een gevangenisstraf wegens spionage in dienst van Israël ging wonen in een gebied waar, zoals algemeen is geweten en zoals ook u zelf aangeeft, “Hezbollah” het politieke en maatschappelijke leven domineert (zie gehoorverslag CGVS, pp.3, 7).*

Gelet op het veiligheidsrisico dat zulks inhoudt dient te worden vastgesteld dat het weinig aannemelijk is dat deze vermaarde spion zich zou vestigen in een gebied waar hij voortdurende vervolging van de kant van “Hezbollah”-aanhangers riskeert.

Uw verklaring dat deze persoon nergens anders heen kon en daar zijn woning heeft biedt geen afdoende verschooning gezien, en zoals reeds werd aangestipt, de machtspositie die “Hezbollah” in deze regio innam (zie gehoorverslag CGVS, p.3).”

Verzoeker betwist dit niet.

Daarbij is ongeloofwaardig dat verzoeker, die -zoals hoger gesteld- woont in een gebied waar, zoals algemeen is geweten en zoals ook hij zelf aangeeft, “Hezbollah” het politieke en maatschappelijke leven domineert, werd ingehuurd om in de woning van Abbas Debiya als loodgieter te gaan werken, temeer daar verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt van zijn professionele en/of persoonlijke relatie met Debiya.

Verzoeker liet dit motief in de bestreden beslissing onbeantwoord.

Beide voorgaande vaststellingen betreffen wezenlijke elementen en maken het asielrelaas ongeloofwaardig.

Op de motivering in de bestreden beslissing dat *“Verder is het bevreemdend dat u geen poging ondernam om na te gaan of Abbas Debiya moeilijkheden ondervond met aanhangers van “Hezbollah” en er geen idee van heeft of “Hezbollah”-leden zijn thuisadres opzochten (zie gehoorverslag CGVS, p.6).”* antwoordt verzoeker dat *“het niet uitgesloten is dat deze laatste zijn huis door verzoeker liet opknappen om het eventueel in de toekomst voor een hogere prijs te verkopen”* wat eerstens volgens de Raad niet meer is dan een loutere hypothese maar daarenboven trouwens geen antwoord biedt op de vaststelling dat verzoeker geen enkele inspanning deed om zich te informeren over de handel en wandel van Debiya, niettegenstaande *“ze bevriend raakten met elkaar, Debiya verzoeker een drietal keren thuis opzocht en ze elkaar regelmatig telefoneerden”* (zie het feitenrelaas). Ook in het verzoekschrift (zie p. 2) wordt als volgt verwoord *“...met dhr. Abbas Debiya meer en meer een vriendschapsrelatie. De man kwam steeds vaker bij verzoeker op bezoek. Beide mannen konden het over het algemeen goed met elkaar vinden.”*

Waar verzoeker stelt dat het niet merkwaardig is dat hij zich niet heeft geïnformeerd naar mogelijke bezoeken van “Hezbollah”-aanhangers aan zijn ouderlijk huis, aangezien het niet zeker is dat deze nog de moeite hebben gedaan om langs te komen nadat zij hadden vastgesteld dat hij weg was en het, in

zoverre zijn familieleden geen verdere huisbezoeken van de Hezbollah vernoemden, geen zin had voor hem om hier specifiek naar te vragen, antwoordt verweerder terecht dat deze argumenten niet van die aard zijn om de vaststellingen terzake in de bestreden beslissing te ontkrachten.

De bestreden beslissing stelt terecht dat dergelijke informatie cruciaal is om de door verzoeker ingeroepen vervolgingsvrees te kunnen inschatten. Het is verzoeker die in België asiel heeft aangevraagd zodat van hem verwacht kan worden dat hij de leidende rol speelt om zich bij zijn familieleden te informeren over eventuele gevolgen en niet lijdzaam wacht tot zijn familieleden hem eventueel daaromtrent nog iets zouden laten geworden. Ook zijn passiviteit terzake keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker stelt dat “*hij binnen de kortst mogelijke tijdsperiode*” (zie het verzoekschrift, p. 6) zijn hele hebben en houden heeft bijeengepakt en een nieuwe verblijfplaats in Beiroet heeft gezocht voor zijn gezin van vier leden, maar dat het niet eenvoudig is om iemand te vinden die onderdak wil bieden aan een “afvallige” van “Hezbollah”, antwoordt verweerder terecht dat het feit dat verzoeker na de doodsb bedreiging door aanhangers van de Hezbollah nog een week wachtte alvorens zijn geboortedorp te ontvluchten wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging ondermijnt, gelet op het onmiddellijk risico dat verzoeker beweerde te lopen. Het argument in het verzoekschrift dat het in dergelijk geval niet eenvoudig is om onderdak te vinden werd door verzoeker trouwens niet vermeld tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal.

De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker zo weinig mogelijk familieleden wou betrekken in zijn problemen met de “Hezbollah”, is een loutere herhaling van reeds eerder afgelegde verklaringen en dan ook niet van die aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststelling te weerleggen.

De commissaris-generaal beschikt inderdaad over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming).

Verzoeker meldt in zijn verzoekschrift weliswaar dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, doch blijft in gebreke aan te tonen dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers asielaanvraag ongegrond is. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Aan het asielaanvraag van verzoeker kan geen geloof worden gehecht; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, kan niet worden toegekend.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt buiten dit ongeloofwaardig relaas, in zijn verzoekschrift geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE